

Dicha pel la cigala d'argent de Mestre d'Òbra del Felibrige

Genta Reina,
Sénher Capoulié,
Sénher vicepresident de la Federacion Francesa dels Arts e Tradicions populars,
Sénher Reire-Capoulié,
Dòna Sendic,
Sénher president del Centre Cultural Occitan de Roergue,
Cars amics de Josèp Vaylet, polida representacion qu'avèm, aici, uèi, amb una partida de la decendéncia del majoral !
E fin finala, cars sòcis ancians e actuals de l'Esclopeta,

Me permetretz çò primier d'aver una pensada per ma paura mamà defuntada fin genièr.
Me permetretz aprèp de saludar lo miu papà, mon fraire e sa femna que me fan lo plaser d'èsser aici uèi.

Òc ! I a ma familha que los parents de prèp son aici uèi, puèi,
i a ma segonda familha la de l'Esclopeta.
E vòli mercejar caduna e cadun del ligam subrebèl e vertadièr qu'existís entre nosautres.

Una cigala d'argent espinglada al pitre, la de Mestre d'Òbra del Felibrige !

Mestre d'Òbra, mas quina es la miun' òbra per èsser digne d'asqueste distincion ?
Ai pas escrit de libre ni mai de poema, ni en francès ni mai en Lengua Nòstra ,
la nòstra tan polida lenga ! La de Boudou, la de Mouly, la de Bessou, la de Calelhon :
lo roergàs, la lenga del miu terrador, polida lenga que ieu, paure de ieu, escarraunhi quand la
vòli parlar.
Alara, qu'ai fach ?
Ai soscat...E fin finala benlèu ai trobat...

Soi sòci de l'Esclopeta desempuèi mil nòu cent setanta set.
Òc ! Ai dançat pel vint-e-cinc ans del grop ! Èri un pichòt de l'escòla de danças !
Dins nòstra grop de tusta-esclòps, ai tot fach, cresi, emai capiscòl.
Ara, soi conselhèr cultural, es escrich dins los estatuts en francimand « Technicien du
Folklore » e soi tanben en carga dels espectacles.

Devetz saupre que, cad'an, se prepara un spectacle nòu per lo repais-dançant del grop.
Quauques quaranta minutas d'espectacle teatralizat amb danças, cants, dialògs...
Cad'an trapi un'idèa novèla amb un fond tradicional. Escribi l'istòria, lo scenari, los dialògs.
Atail avèm prepausat : « La conscripcion en Roergue jol Segond Empiri » o « L'arribada del
camin de fer en Avairon ». Aquest'annada ai escrich tanben per la cort d'amor de la Santo-
Estello de Grèus, pel Festenal del Roergue e per çò que vos anam vos prepausar aqueste ser.
D'idèas n'ai totjorn, e se, al còp, l'idèa es vertadièrament folastra, ausissi Julia que me dis
« Non ! Aquò va pas èsser possible ! » (Julia es en carga dels espectacles amb ieu). Alara
dabali dels nívols e torni trabalhar...
Aital cream, un còp per an, un spectacle novèl per aquò cream danças novèlas, n'adaptam
d'autres, de còps adaptam las paraulas d'un cant per pegar ambe l'istòria que volem contar.
Faisem un folclòre vivent totjorn renovelat mas que a sos raices dins nòstre terraire.

E fai de cercas per tot aquò. Soi sòci de l'escòla « Los amics de Josèp Vaylet » d'Espaliu. Enlai, quand cercas dins lo fonds Vaylet : sabs jamai se trobaràs de tira ço que cercavas mas segur trapas totjorn un pichon tresaur daissat pel mèstre majoral.

Adonc es benlèu aquí mon obreta. Un trabalh per far viure las tradicions del terraire. E quand disi viure vòli dire aparar la lenga e far venir viventas las danças, las cançons per gardar encara, s'es possible, quauques tròces de vida de nòtres aujòls.

Lo mot folclòre a pres un sens pejoratiu mas çaquela vòl dire literalament la conaissença, la sciéncia del pòble. Es aquèl folclòre que me carra.

Mas la conaissença sens la transmission val pas res.

Alara ensagi de transmetre çò primièr dins l'escòla puèi dins los espectacles ço que sabi. Benlèu, es aquò tanben mon obreta.

E, per una vòta aici o alà, per un'animacion o mai, quand prepausam pas de prestacions teatralizadas ensaji totjorn de contar quicòn e de tornar situar danças e cansons dins l'istòria del terrador e la vida de nòtres aujòls. Açò en disent totjorn quauques tròces de poema, quauques expressions o mots en occitan.

Cresi qu'es aquò mon Òbra per la Causa.

Puèi, caminar ...

Caminar cap a deman, esclòps als pès e donc cigala d'argent al pitre,

Caminar cap a deman « encigalat », « enesclopat » e l'esquina cargada.

L'esquina cargada d'un fais pesuc mas d'un tant bèl fais :

lo manten de las riquesas del terraire e la remembreça de nòtres aujòls.

Lo parlar, los arts e tradicions populars.

Sai pas se pòdi èsser fièr de la miuna òbra

mas çaquela soi fièr de faire partida d'aquèla granda familha qu'es l'Esclopeta !

Òsca per l'Esclopeta !

Òsca pel Roergue e sas tradicions !

Òsca per la Lengua Nòstra !

Òsca pel Felibrige !

Mercé

Gerard Assier

lo 30 de setembre de 2023